

Fiii lui Dumnezeu

Cea de-a șaptea înălțime de unde privim cetatea lui Dumnezeu ne descoperă faptul că Noul Ierusalim este locașul fiilor lui Dumnezeu, unde ei locuiesc împreună cu Tatăl lor pentru totdeauna.

„Cel ce va birui va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeul lui, și el va fi fiul Meu” (Apocalipsa 21:7).

Acest concept de „fii ai lui Dumnezeu” reprezintă cea din urmă perspectivă din care vom privi Cetatea lui Dumnezeu în discuția noastră. Aceasta nu înseamnă că starea de fiu al lui Dumnezeu este cel mai puțin important aspect al planului veșnic al lui Dumnezeu. De fapt, starea de fiu însumează și întregește tabloul celor șase perspective spre care ne-am îndreptat deja atenția.

Poate ați observat că cele șase imagini de până acum pot fi grupate în perechi ce corespund una alteia.

Casa lui Dumnezeu este locul în care *preoții* Lui Îi slujesc pentru veșnicie.

Trupul Omului nou reprezintă locul din care este luată *mireasa*, *soția Mielului*.

Împărăția lui Dumnezeu este locul tronului Său și mediul în care Dumnezeu Își formează *împărății*, care vor domni împreună cu El pentru totdeauna.

Aceasta ne aduce la fiii lui Dumnezeu și la înțelegerea faptului că fiecare din cele șase aspecte precedente ale planului veșnic al lui Dumnezeu depinde de această chestiune a stării de fiu.

Fără starea de fiu:

nu există zidire a Casei lui Dumnezeu,
nu se realizează funcționarea preoției lui Dumnezeu,
nu există creștere, nici maturizare în trupul lui Cristos,
nu se îndeplinește pregătirea miresei,
nu există nicio manifestare a Împărăției,
nu există nicio pregătire și nicio domnie a împăraților lui Dumnezeu.

De ce este atât de hotărâtoare starea de fiu? Toate lucrurile amintite mai sus vorbesc despre ceva ce copiii lui Dumnezeu *fac*. Fiecare din aceste aspecte ale planului veșnic al lui Dumnezeu vorbește despre o anumită *funcție* a poporului Domnului. Starea de fiu, însă, nu vorbește atât de mult despre ceea ce *facem*, ci despre ceea ce *suntem*. Nu este vorba despre funcția exterioară – ci despre caracterul lăuntric. Fără un caracter divin format în poporul Său, nimic din planul veșnic al lui Dumnezeu nu se împlinește.

Casa este construită și apoi locuită. Preotul slujește. Trupul exprimă ceva. Mireasa iubește. Împărăția se supune cuiva. Împăratul domnește. Dar fiul *există*. Fiul nu este definit printr-o activitate. Fiul nu obține calificarea printr-o slujbă pe care o îndeplinește. Fiul este fiu, deoarece asta este el.

Spunând aceasta, am putea crede că a fi un fiu al lui Dumnezeu este pur și simplu o chestiune de Viață. „Când cineva se naște din nou și primește Duhul Sfânt, acel om este declarat pentru totdeauna un fiu al Dumnezeului cel viu, deoarece persoana respectivă are Viața lui Dumnezeu în lăuntrul ei.” Această afirmație este în realitate doar pe jumătate adevărată. A avea Viața pe care Dumnezeu ne-o dă prin Cristos reprezintă doar jumătate din ecuație.

Avem parte de Viața divină instantaneu, chiar în clipa în care am crezut în Domnul Isus pentru mântuire. Caracterul divin este format în noi pe parcursul unei vieți întregi. Rezultatul primirii Vieții divine este faptul că devenim copii ai lui Dumnezeu. Rezultatul formării caracterului divin în noi este faptul că devenim fiii lui Dumnezeu.

Cât de importantă este chesiunea stării de fiu pentru Dumnezeu?

„Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sunt toate și care voia să ducă pe mulți fii la slavă să desăvârșească, prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor” (Evrei 2:10).

„Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi născut dintre mai mulți frați” (Romani 8:29).

„Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Cristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El. Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi. De asemenea, și firea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu” (Romani 8:16-19).

„Suferiți pedeapsa: Dumnezeu Se poartă cu voi ca și cu niște fi. Căci care este fiul pe care nu-l pedepsește tatăl? Dar, dacă sunteți scutiți de pedeapsă, de care toți au parte, sunteți niște feciori din curvie, iar nu fi” (Evrei 12:7-8).

Este limpede din aceste versete că starea de fiu este în întregime legată de împlinirea planului veșnic al lui Dumnezeu și de finalizarea Cetății lui Dumnezeu. Este de asemenea clar din aceste versete că un copil al lui Dumnezeu, născut din nou, nu devine în mod automat un fiu matur, adult.

Atunci când Scriptura vorbește despre fi, este întotdeauna într-un context condițional. Caracterul spiritual al Fiului Întâi născut, Domnul Isus Cristos, trebuie format în fiecare din frații Săi, care vor ajunge la plinătatea staturii lui Cristos. Nu este suficient să ai Viața Duhului. Fiii lui Dumnezeu sunt cei care trăiesc prin Viața Duhului – care sunt *ascultători* față de această Viață.

„Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu” (Romani 8:14).

Cum va conduce Duhul pe cei care doresc să fie schimbați din copii în fii maturi ai lui Dumnezeu? Cum va modela Duhul caracterul Domnului Isus în noi, cei care dorim să devenim asemenea chipului Său? Ne va conduce Duhul într-un mod care ne place în mod natural sau o va face pe o cale pe care nu am alege-o noi înșine?

Autorul mântuirii noastre a fost desăvârșit prin suferințe. Deoarece El este „cel întâi născut dintre mulți frați”, acei mulți fii pe care îi va aduce la glorie trebuie desăvârșiți pe aceeași cale.

„...măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Și, după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut, pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri veșnice” (Evrei 5:8-9).

„Astfel, dar, fiindcă Cristos a pățimit în trup, înarmați-vă și voi cu același fel de gândire. Căci cel ce a pățimit în trup a sfârșit-o cu păcatul; pentru ca, în vremea care-i mai rămâne de trăit în trup, să nu mai trăiască după poftele oamenilor, ci după voia lui Dumnezeu” (1 Petru 4:1-2).

Suferință, disciplină, ascultare – aceștia sunt termenii folosiți iar și iar cu privire la procesul divin de modelare a caracterului divin în copiii lui Dumnezeu, ca ei să poată crește și deveni fiii lui Dumnezeu. Am atras deja atenția asupra versetului din Evrei 12:7-8 care spune că, dacă nu acceptăm disciplina Duhului Sfânt, suntem copii nelegitimi, nu fii.

Ce înseamnă să fii un copil nelegitim? Înseamnă că un astfel de copil nu este mântuit? Nu, ci înseamnă că acel copil nu poate primi moștenire. Chiar și în termeni omenești, un copil nu poate intra legitim în posesia moștenirii lui decât atunci când ajunge la vârsta și maturitatea necesară. Până când copilul este minor, moștenirea lui este gestionată de alții. Dacă noi continuăm să refuzăm disciplina Duhului Sfânt, nu vom ajunge niciodată la moștenirea pe care o avem în Cristos – nu vom fi numiți niciodată fii ai lui Dumnezeu. Dacă vom continua să refuzăm disciplina, nu vom deveni niciodată fii legitimi; vom fi numai copii nelegitimi.

Am amintit deja că dorința și planul lui Dumnezeu sunt ca Domnul nostru Isus Cristos să fie „cel dintâi născut dintre mulți frați”

și ca El să aducă „mulți fii la slavă”. De ce dorește Dumnezeu să aibă mulți fii?

De-a lungul întregii veșnicii (și chiar înainte de veșnicie) între Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul a existat cea mai binecuvântată și glorioasă relație de dragoste, cinste și pace. Fiul Îl iubește pe Tatăl și Îi satisface inima în toate privințele. Deoarece Fiul este perfect și în întregime prețios, Tatăl a ales să glorifice, să amplifice și să exprime natura Fiului Său într-un mod veșnic. Aceasta este în armonie cu planul Său veșnic. Gloria pe care Dumnezeu Tatăl o primește de la Fiul Său perfect, prețios, care Îi mulțumește pe deplin inima, este atât de minunată, încât El dorește cu ardoare să reverse din belșug glorie și cinste asupra Fiului. Planul veșnic al lui Dumnezeu țâșnește din dragostea și aprecierea pe care Tatăl le are față de Fiul Său. Tatăl Și-a propus să dea naștere unei creații care să exprime natura Fiului, dragostea Fiului, caracterul Fiului.

Dumnezeu Fiul nu este ambițios, nici mândru. Desfătarea Lui este să aducă plăcere inimii Tatălui, să împlinească dorința Tatălui Său. Fiul nu caută glorie pentru El Însuși, ci caută să Își glorifice Tatăl. Deoarece Tatăl și Fiul sunt în mod absolut una, Fiul găsește plăcere în a lua parte la gloria Tatălui Său, mai ales că în acest mod Îl poate glorifica mai mult pe Tatăl.

(Este dificil de vorbit despre lucruri pur teologice și îmi cer scuze pentru sărăcia modului de exprimare. Sper că cititorul poate să vadă din aceste cuvinte slabe că în Dumnezeul cel Viu nu există egoism.)

Fiul nu dorește nimic pentru Sine Însuși, ci dorește totul pentru Tatăl. Tatăl este atât de încântat de Fiul Său iubit, încât caută să Îl înalțe, să Îl glorifice și să Îl arate pentru întreaga veșnicie.

Fiul găsește desfătare în planul veșnic al lui Dumnezeu, nu din cauza gloriei pe care o va primi, ci datorită satisfacției pe care o are Tatăl și datorită gloriei pe care Tatăl o va primi de la Fiul pe măsură ce Fiul este glorificat prin realizarea planului veșnic al lui Dumnezeu.

Tatăl Își găsește atât de mult plăcerea în Fiul, încât Și-a propus să zidească o Casă care să exprime natura și slava Fiului Său – o Casă care este vie, după cum Fiul Său este viu. O casă construită din însăși viața și esența Fiului Său. Un sălaș glorios al lui Dumnezeu în Duhul.

Tatăl este atât de mulțumit de închinarea și adorarea pe care le primește de la Fiul Său, încât Și-a propus să Îl facă Mare Preot pentru

totdeauna și să Îi dea o preoție sfântă, creată asemenea Fiului, ca să arate caracterul preoțesc al Acestuia pentru întreaga veșnicie și să umple Casa lui Dumnezeu cu laudă și închinare divină, care nu vor înceta niciodată.

Tatăl consideră că expresia Fiului este desăvârșită și, de aceea, a hotărât să o amplifice pentru întreaga veșnicie, făcându-L Cap al unui trup slăvit, care are aceeași maturitate, statură și natură cu Fiul.

Dragostea și unitatea dintre Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul sunt atât de pure și înalte, încât Tatăl a hotărât ca Fiul Lui să aibă o Mireasă, o soție care să exprime și să experimenteze gingășia, intimitatea și pasiunea care se găsesc numai în dragostea și unitatea cu Dumnezeu.

Tatăl a decis ca, pentru întreaga veșnicie, să existe o Împărăție care să exprime dreptatea și pacea care se află numai în Fiul Său.

Natura Fiului este atât de nobilă și împărătească, încât Tatăl a hotărât să așeze tronul Fiului Său mai presus de orice autoritate și stăpânire. Tatăl a decis să exprime și să amplifice maiestatea Fiului Său aducând mulți împărați pe tron care, de asemenea, posedă și manifestă caracterul împărătesc al Fiului.

În plus, Dumnezeu Tatăl este atât de glorificat și mulțumit de Fiul Lui veșnic, încât a decis să ridice din creația Sa mulți fii pentru Sine Însuși; fii care să aibă viața și caracterul Fiului și care Îl vor înălța pe Tatăl și vor primi glorie de la Tatăl pentru toată veșnicia.

Acesta este planul veșnic al lui Dumnezeu.

Aceasta este Cetatea lui Dumnezeu.

Planul veșnic al lui Dumnezeu s-a născut pentru Fiul, din Fiul și prin Fiul. Scopul slăvit al Tatălui pentru întreaga veșnicie a fost împlinit pentru El de către Fiul Său.

Ce L-a costat pe Dumnezeu Fiul ducerea la împlinire a planului care a izvorât din inima Tatălui Său? După ce a dat ființă creației, Dumnezeu Fiul a îmbrățișat creația, intrând în ea și devenind parte a ei. Apoi a intrat în moarte, renunțând la viața Lui pentru a împlini voia Tatălui Său. Și-a dat viața, proclamând pentru eternitate natura, caracterul și dragostea Lui divină. Aceasta ne arată cine este Isus

Cristos, Fiul lui Dumnezeu. Și aceasta este ceea ce frații trebuie să devină – asemeni chipului Său, schimbați în asemănare cu El.

Iubite cititor, crezi tu că oameni căzuți, oameni născuți cu natura adamică egoistă pot fi mântuiți în chip desăvârșit? Nu doar născuți din nou, ci aduși în acel punct de maturitate și transformare pe care le găsim în Cristos. La aceasta se referă Scriptura când vorbește despre *înfiere*. Acest termen înseamnă a fi recunoscut ca fiu.

În termeni omenești, adopția are loc atunci când niște părinți iau un copil cu care nu sunt înrudiți (cărui nu i-au dat viață), aduc acel copil în familia lor și îl cresc la fel ca pe unul de-al lor. Copilul adoptat, din punct de vedere legal, are același statut ca și un copil biologic. Dar la Dumnezeu adopția nu e la fel.

Creștinii nu devin copii ai lui Dumnezeu prin adopție (o tranzacție legală), ci prin nașterea din Dumnezeu. Noi primim viață de la Dumnezeu; în acest mod suntem înrudiți cu El – El este Tatăl nostru. Biblia întotdeauna vorbește despre adopție cu referire la starea de fiu. În Romani 8: 15 scrie: „Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică; ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: «Ava!», adică: «Tată!»” Duhul Sfânt face lucrarea de transformare a copiilor lui Dumnezeu în fii. Dacă ne supunem lucrării și disciplinei Sale în viețile noastre, caracterul Domnului Isus va fi format în noi și vom cunoaște adopția ca fii la scaunul Lui de judecată. Vom fi recunoscuți ca fii, alături de Fiul întâi născut. Nu vom fi copii nelegitimi.

Mai devreme am afirmat că fiecare din aspectele pe care le-am discutat privitor la Cetate are un rol. Casa este pentru locuit. Preotul slujește. Trupul are rolul de a exprima ceva. Mireasa iubește. Împărăția se supune. Împăratul domnește. Acum vom privi la funcția fiilor lui Dumnezeu. Aici nu este vorba atât de mult de o funcție care se împlinește făcând ceva. Mai degrabă, este o funcție pe care un fiu o împlinește prin simplul fapt că este fiu. Un copil al lui Dumnezeu care crește și ajunge fiu aduce Tatălui său glorie și cinste prin chiar faptul că este fiul Lui. *Rolul unui fiu al lui Dumnezeu este acela de a-L slăvi pe Tatăl*. Așa cum Tatăl găsește plăcere în Domnul Isus Cristos, El Își găsește plăcerea și în mulțimea de fii pe care Domnul Isus îi aduce cu Sine la Tatăl. Și Tatăl Își găsește plăcerea în a-i duce pe acești

fii la slavă, împreună cu singurul Lui Fiu, Întâiul născut. Acesta este, de asemenea, un rol al unui fiu de Dumnezeu – să primească slavă de la Tatăl, împreună cu Domnul Isus. Prin urmare, pentru întreaga eternitate, fiii lui Dumnezeu Îl glorifică pe Tatăl și, la rândul lor, sunt glorificați de El.

Și un copil al lui Dumnezeu are un rol. Deși starea de copil este una temporară (sau ar trebui să fie), copiii lui Dumnezeu au un rol important legat de planul lui Dumnezeu, și anume de a asculta. Cât de simplu, dar cât de important! Dacă un copil nu ascultă – dacă un copil nu învață temeinic ascultarea – atunci va rămâne copil pentru totdeauna.

Cetatea lui Dumnezeu este o locuință divină în care fiii lui Dumnezeu locuiesc pentru totdeauna împreună cu Tatăl lor. Biserica lui Isus Cristos astăzi pe pământ este locul în care copiii lui Dumnezeu învață ascultarea și cresc până la statura de fiu. Nimeni nu trebuie să creadă că în Casa lui Dumnezeu sunt lucruri care au loc întâmplător. Dacă există un loc în univers unde Dumnezeu deține controlul asupra tuturor lucrurilor și a tuturor oamenilor, acesta este Biserica. Lucruri care par a fi întâmplătoare sau chiar dezastruoase sunt folosite de Dumnezeu cu scopul măreț și cu intenția de a-i învăța pe copiii Lui ascultarea. Fiecare motiv egoist, decăzut al inimii umane se deghizează în ceva nobil și spiritual în biserică. Dar Duhul Sfânt lucrează continuu să aducă la lumină omul cel vechi și să îl dea la moarte.

Poate există o adunare în care unul din mădulare funcționează foarte rău. (În realitate, în *toate* adunările există sfinți care funcționează greșit. Noi avem tendința să luăm acest lucru în serios numai atunci când un mădular funcționează *prea mult* sau *foarte rău*, cu toate că problema mădularelor care funcționează *prea puțin* sau nu funcționează *deloc* este la fel de serioasă.) Să presupunem că un frate funcționează greșit prin faptul că funcționează mai mult decât trebuie. Lucrul acesta este foarte clar tuturor (cu excepția fratelui în cauză). Ceea ce toți ar trebui să înțeleagă la fel de clar este că aceasta nu reprezintă o încercare numai pentru fratele respectiv. Este chiar o încercare pentru întreaga adunare, legată de modul în care fiecare reacționează la această problemă. Nimeni nu poate ocoli lucrarea de disciplinare a Duhului Sfânt.

Să presupunem că adunarea nu tratează problema ca un popor matur, spiritual. Poate că frații nu sunt atât de blânzi sau buni sau sensibili pe cât ar trebui să fie. Să presupunem, de asemenea, că tu ești mădularul care funcționează exagerat de mult și care acum a fost jignit. Ce vei face? Vei pleca și vei căuta alți frați, care să te aprecieze? Aceasta este semnificația unității Duhului pentru tine? Sau vei rămâne, dar te vei umple de amărăciune? Îi vei ignora pe frați, pretinzând că tu trebuie să te supui Domnului, și nu oamenilor? Te vei încăpățâna să funcționezi în continuare în mod exagerat? Vei aduna amărăciune și resentimente până când, după câțiva ani, o problemă mult mai mare și cu consecințe mult mai grave îi va întina pe mulți sau chiar va distruge Casa lui Dumnezeu?

Să presupunem, pentru o clipă, că frații greșesc în modul în care îți evaluează slujirea. Uneori așa se întâmplă. E posibil ca tu să ai parte de o viziune mai măreață și de o capacitate mai mare de a exprima viața, dar mulți dintre frați pur și simplu nu văd aceasta. Poate aici este implicată și puțină gelozie. Ești tratat nedrept; în realitate, nu există nicio bază pentru corecția ce ți se aplică. Ce vei face în această situație? Tu ai dreptate, iar ceilalți greșesc. Ești gata să renunți la drepturile tale? Ești gata să fii tratat în mod nedrept? Pentru cât timp? Vei merge să cauți alți frați, care vor aprecia darurile tale? Sau îți vei da viața pentru copiii lui Dumnezeu? Vei asculta de Duhul Sfânt când îți cere să accepți suferința, să o îmbrățișezi și să descoperi harul lui Dumnezeu care va veni la tine și te va transforma tocmai prin intermediul suferinței?

Am amintit acest scenariu legat de funcționarea greșită în trupul lui Cristos, pentru că este o problemă foarte des întâlnită. Și, dacă ne gândim bine, nici măcar nu e o problemă atât de serioasă – doar suficient de serioasă încât să distrugă grupurile de creștini aflate în fazele de început. Dacă vedem harul lui Dumnezeu și depășim o asemenea dificultate, să fim convinși că va urma o nouă încercare; și o nouă ocazie de a învăța ascultarea prin suferință.

Să nu credeți că Biserica lui Isus Cristos înseamnă doar pace, bucurie, dragoste și slavă. Biserica înseamnă toate aceste lucruri; dar ea este, de asemenea, un loc în care copiii învață ascultarea prin suferință. Biserica este locul unde fiii în devenire învață să-și dea viața

pentru Domnul și pentru frații lor. Pentru care frați? Pentru cei care merită sluiți? Oricine (chiar și omul în vârstă) este gata să sacrifice ceva din el însuși de dragul sfinților credincioși care merită aceasta. Dar cum rămâne cu frații care nu sunt atât de credincioși, care nu sunt atât de dedicați și nici prea ușor de iubit? Măsura iubirii noastre față de Domnul Isus este dată de măsura în care suntem gata să ne dăm viața pentru sfinți – mai ales pentru cei mai neînsemnați dintre ei.

„Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu” (Ioan 15:12).

Dacă cineva dorește să învețe ascultarea față de Domnul, atunci va petrece o viață întreagă în biserică învățând să iubească poporul Domnului cu o dragoste care este imposibilă pentru omul natural. Pentru a face să se manifeste mai multă Viață divină și mai multă Dragoste divină în sfinți, Duhul Sfânt încet încet dă pe față omul cel vechi. Viața în antagonism cu moartea. Noul în antagonism cu vechiul. Dragostea în antagonism cu autoconservarea. Ascultarea în antagonism cu neascultarea. Starea de fiu în antagonism cu starea de copil.

Niciun creștin nu ar trebui să fie surprins când suferința vine prin mâinile celor din poporul Domnului. Într-o asemenea situație, întrebarea noastră nu trebuie să fie: „Cum s-au putut purta astfel cu mine?”, ci în inimile noastre să spunem: „Trebuie să găsesc har pentru a-i iubi pe acești frați dragi, care sunt atât de prețioși pentru Domnul meu.”

Astăzi, Dumnezeu Își zidește Cetatea veșnică ca rezultat al ascultării în suferință. Cetatea lui Dumnezeu este locuința în care fiii lui Dumnezeu ajung la slavă împreună cu Domnul Isus. Fie ca Cetatea Lui să prospere în mijlocul nostru.